

такова едно ергенче, каквото ти и насъне не си виждала. Цѣлувай по-скоро ржка и, поклони ми са седемдесетъ и седемъ пж-ти!“

Лила цѣлунала ржката на баща си, и, безъ да проговори нито една дума, отдалечила са; а Хаджи Генчо говорилъ слѣдъ нея: „Идете, растете, плодете са и умножете земята,“ и, когато прочелъ своята молитва, вжрналъ са и сѣдналъ на своето мѣсто.

— Кажи ми, Хаджи, кажи ми за кого искашъ да задомишъ дѣтето ми? Кому искашъ да дадешъ чедото ми? Мола ти са, Хаджи, кажи ми, ако само вѣрвашъ въ бога и ако обичашъ къщата си! молила баба Хаджийка своятъ почтенъ мъжъ и плакала.

— Ако ти азъ разскажа сичко, щото зная, то ти или щешъ да полудѣешъ, или щешъ да остарѣешъ безъ време, рѣкалъ Хаджи Генчо, и тжрколилъ са въ кѣшето